

ler plejebørnene er vokset op, som var de afdødes egne børn, og hvis de bevarede kontakten til afdøde.

Tilsvarende kan der efter *nr. 3* ske afståelse til afdødes sted- eller plejesøskende, hvis afdøde er vokset op sammen med dem, som om de var afdødes egne søskende. Også her vil det være et krav, at forbindelsen til afdøde blev bevaret.

Efter *nr. 4* kan afståelse ske til afdødes slægtninge i tilfælde, hvor formuen stammer fra en fælles slægtning. Denne situation er også nævnt i den gældende § 71, stk. 2, 2. pkt. Det fremgår af kommissionsudkastet fra 1941, s. 200, at kommissionen navnlig tænkte på en situation, hvor arveladeren dør kort tid efter at have arvet en slægtning, efter hvem der er andre arvinger, som ikke kan arve den nu afdøde. Denne del af bestemmelsen anvendes imidlertid meget sjældent i praksis. Situationen kan dog opstå, hvis arveladeren f.eks. dør kort tid efter at have arvet sine bedsteforældre, og den eneste anden arving efter bedsteforældrene var arveladerens fætter. I dette tilfælde vil den del af arveladerens formue, der hidrører fra arven efter bedsteforældrene, kunne afstås til fætteren.

Efter *nr. 5* kan afståelse ske til andre personer eller institutioner, der har stået afdøde nær. Der skal efter praksis være tale om en meget nær tilknytning. Som eksempler på tilfælde, hvor der er sket afståelse i praksis, kan nævnes adoptivbørn, der har genoptaget forbindelsen til deres biologiske forældre, samt stedbørn eller stedsøskende, der ikke er opvokset hos eller sammen med afdøde, men som senere i livet har fået en meget tæt tilknytning til afdøde. Afståelse til foreninger og andre institutioner er i praksis som udgangspunkt kun sket, hvor afdøde skriftligt har tilkendegivet et ønske om, at disse foreninger skal arve, eller hvor mundtlige udtalelser herom er bekræftet af uvildige vidner. Det vil således som udgangspunkt ikke være tilstrækkeligt, at afdøde har haft en nær tilknytning til en bestemt forening.

Det fremgår af den gældende bestemmelse i § 71, stk. 2, 2. pkt., at afståelse navnlig kan ske, hvis afdøde ikke har kunnet oprette testamente. I praksis lægges der da også betydelig vægt på, om afdøde kunne have oprettet testamente, og på baggrunden for, at dette dog ikke er sket. Dette gælder imidlertid ikke, hvor der er tale om afståelse til en samlever, idet afdødes tilknytning til samleveren anses for at veje tungere.

Der skal fortsat lægges vægt på, om afdøde kunne have oprettet testamente og på baggrunden for, at dette ikke er sket, herunder om afdøde er død pludseligt, eller om afdøde har været i en vildfarelse om de legale arveregler.

Afståelse af arven kommer kun på tale, hvor afdøde ikke efterlader sig arvinger efter loven eller testamente. I praksis forekommer det imidlertid, at afdødes legale arvinger ønsker at give arveafkald på betingelse af, at arven afstås til en person, der stod afdøde nær - typisk afdødes samlever. I en sådan situation kan arven afstås - selvsagt under forudsætning af, at der er tale om et tilfælde, hvor der ville være sket afståelse, hvis der ikke havde været legale arvinger.

Stk. 4 indeholder en bemyndigelse for justitsministeren til at fastsætte regler om forvaltningen af boer, hvor staten er arving. Der kan i medfør af bestemmelsen bl.a. fastsættes regler om afholdelse af begravelsesudgifter, salg af fast ejendom og løsøre mv.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 20.2. og 20.3.

Til § 96

Bestemmelsen er ny i forhold til gældende ret og omhandler adgangen til domstolsprøvelse af afgørelser om afståelse af arv efter lovforslagets § 95, stk. 2 og 3.

I *stk. 1* fastslås det, at afgørelser efter § 95, stk. 2 og 3, inden 3 måneder fra afgørelsen kan indbringes for den skifteret, der behandler dødsboet, jf. lov om skifte af dødsboer § 2. Det beror på de almindelige regler om retlig interesse, hvem der kan indbringe sagen for skifteretten.

I *stk. 2* fastslås det, at skifterettens afgørelse træffes ved dom. Skifteretten kan foretage en fuld prøvelse af afgørelsen.

Skifterettens dom kan indbringes for højere ret efter de almindelige regler om anke i retsplejelovens kapitel 36.

Stk. 3 fastslår, at retsplejelovens §§ 226 og 227 om landsretsbehandling i 1. instans skal finde tilsvarende anvendelse.

For et sagsanlæg efter bestemmelsen skal der betales retsafgift efter de almindelige regler om borgerlige domssager, jf. retsafgiftslovens kapitel 1.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 20.2. og 20.3.

Til kapitel 19

Kapitel 20 indeholder lovens reguleringsbestemmelser.

Til § 97

Stk. 1 indebærer, at beløbsgrænserne i § 5, stk. 2 (beløbsbegrænsning af livsarvingernes tvangsarv til 1 mio. kr.) og § 11, stk. 2 (ægtefællens ret til en suppleringsarv på 500.000 kroner), skal reguleres efter reglerne i lov om en satsreguleringsprocent. For så vidt